

Moji dlouhodobí čtenáři vědí, že se otevřeně hlásím k českobratrským kořenům své rodiny. Jsem potomkem těch, kteří se přiznali k učení Petra Chelčického, že zbraně mír nepřinesou, kteří byli od začátku pronásledováni a vlastně nikdy nepřestali být. Ale tato průprava jim pak pomohla k tomu, aby po Bílé hoře dokázali sto let vzdorovat rekatolizaci a když jejich kacířské hnízdo vrchnost za Marie Terezie konečně objevila, odešli raději do Pruska, než aby zradili víru svých předků. V Prusku pak po dvě století udrželi nejen onu zařatou evangelickou víru, ale i své češství. Dokázali neuvěřitelnou věc... ve stejné době ve zhruba stejné oblasti a pod stejným státem pomalu zmizeli z dějin Lužičtí Srbové...

Když se moji prarodiče vrátili po dvou stech letech s mnoha dalšími reemigranty zpátky do dávné vlasti, hovořili archaickou češtinou a jejich potomci dodnes táhnou evangelickou tradici v bývalých sudetských oblastech západních Čech. Tři další generace na tom nic nezměnily a já se k tomu hrdě hlásím. Jsem potomek lidí, kteří nesklonili koleno před shora nadiktovanou pravdou, i když proti nim stáli drábové, inkvizice, šatlavy a mučírny.

Přesto jsem se stal kritikem církve. Ne kvůli tři sta let starým křivdám. Ne kvůli dvě stě let staré emigraci. A už vůbec ne kvůli věroučným rozdílům, které se koneckonců víceméně setřely samy. Ne, nevykřikuju, že křesťanství je opium lidstva a považuju Desatero a Kázání na hoře za nejlepší návod na dobrý a spořádaný život.

Kritikem církve jsem se stal v den, kdy jsem si sám pro sebe uvědomil, že ve výrocích církevních představitelů a v kázáních farářů, si Bůh vybral stranu. Už to nebyl Bůh pro všechny. Každým rokem se víc a víc kázalo o tom, že Bůh je na straně pražské kavárny a všichni ostatní jsou zlo. Rok za rokem z kázání vyplývalo, že Bůh je na straně evropských hodnot a transatlantických vazeb. A kdo s tím nesouhlasil, ten se stal vlastně stejným kacířem, o jakém mi vyprávěli dědeček s babičkou.

Teď, když jsem se stal známým, začal jsem na fejsbůku sbírat diskuse o sobě, které o mě napsali bývalí evangeličtí přátelé a přiřazovat k nim protokoly z dávných vyšetřování svých předků, kterým se nepodařilo utéci... a stojí to za to. Jednou z toho bude úžasná kniha. Nic se nezměnilo. Jazyk dnes trochu zhrubnul, barokní vyjadřování bylo přece jenom o něco květnatější, ale jinak se ukázalo, že spousta dnešních mladých a uvědomělých církevníků by možná i dnes nejrady postupovala podle návodů z Kladiva na čarodějnice.

Mimochodem... ti inkvizitoři tenkrát říkali přesně to samé, co Fiala s Rakušanem. Také je nejvíc „trápilo“ že se jejich ovečky nechávají obloudit satanskými dezinformacemi a také si vyhodnotili, že pravdě nejvíc poslouží tím, že budou zakazovat knihy a stíhat jejich šířitele. I tehdy měli občané právo na korigované informace. Tenkrát mělo vyobrazení satana luteránské rysy. Dneska pro to samé používají fotku Putina. Ale jinak to to úplně totéž.

Když jsem měl možnost se s někým o této věci bavit (velmi zřídka), vždycky jsem říkal, že jsme nejateističtější národ světa právě proto, že se u nás církev vždycky postaví na nějakou stranu. Místo aby

byla vyslancem Božím, aby její představitelé zdůrazňovali, že Bůh je nad všemi lidskými spory, je nad všemi ideologiemi, nad všemi dočasnými pravdami, že dává slunci svítit na dobré i zlé, že jeho mlýny melou všem stejně, že vidí srdce každého člověka, místo toho si Hospodina zprivatizovali pro lidské záměry. Zapomněli, že Bůh všem naměří přesně tou mírou, jakou měří oni sami a zapomněli, že v nebi je větší radost nad jedním napraveným hříšníkem, než nad deseti spravedlivými. Zapomněli, že soud přísluší Bohu a ne člověku a do světské spravedlnosti se církev nemá míchat. Církev má zmírňovat utrpení, nikoliv rozhodovat s váhou a mečem.

Jsem proto velmi rád, že po dlouhé době zase jednou vidím, že nějaký církevní představitel nahlas a veřejně řekl, že **Bůh je bohem všech**. Jsem rád, že je to právě emeritní opat Strahovského kláštera Michael Josef Pojezdný, který se rozhodl sloužit mši svatou za Českou republiku a zve na ní všechny. Malé, velké, věřící i nevěřící, líbodémo i dezoláty. Jsem rád, že oslovil Jindru Rajchla a ještě raději jsem za to, že Jindra se k tomuto gestu hodlá připojit a šíří tuto zvěst dál.

Mše bude v sobotu 27.5.2023 v 18. hodin ve Strahovské bazilice. Dělán všechno pro to, abych tam také byl... Takhle bych si to totiž přál. Aby kostelní půda byla znovu svatým azylem pro všechny. Aby alespoň tam končily všechny hádky o malichernosti světa. Aby alespoň tam byla nad každým Boží svrchovanost. Aby se všechny zbraně i spory musely odložit u vchodu. Takovou církev tato země potřebuje. Církev, která dělá politiku, není církev, ale politická strana. Se vším, co k tomu patří.

V tomto národě se prostě něco mění. Žijeme v době, kdy se prostě nelze jen dívat, jak jde všechno do kopru, ale je třeba se tomu postavit. Denně jsem překvapován, kde všude se objevují lidé, kteří to vidí stejně. Už vlastně ani nemohu říci, že jsme rozhádaní, protože každou chvíli někde vidím, že se lidé usmiřují a překračují svůj stín. Nikdy jsem doma neměl tolik hostů co teď. Nikdy mě nezvali na tolik akcí co teď. Nikdy jsem nezažil hezčí atmosféru.

Nikdy jsem nezažil tolik ochoty pomáhat a vlastně jsem si nikdy nemyslel, že uvidím tolik víry, že to celé ještě není ztraceno a ta naše země i náš národ stojí za pokus o záchranu.

Příští sobotu uvidíme další důkaz.

Pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Číslo účtu: **1769955003/5500 IBAN: CZ8355000000001769955003**. Každý, kdo Institut podpoří částkou alespoň 350,- Kč si může v objednací aplikaci na Vidlákových kydech zadat adresu pro zaslání knihy. Platby jsou už spárovány s aplikací. Kdo chce, může přímo na stránkách Institutu pro platbu použít QR kód.

Doporučuji poslat platbu a druhý den si zadat adresu pro zaslání. Stačí přímo na Vidlákových kydech kliknout v záhlaví na „objednat knihu.“ Všem dárcům děkuji.